

Проповед 281

Бог ни търси

Прочит: Лука 15, 1 – 7, 10

Скъпи братя и сестри,

Как се чувствате, живеейки в този свят? Чувствате ли се близо или се чувствате далеч? Чувствате ли се приети или се чувствате отхвърлени? Чувствате ли се обичани или мразени? Има ли хора, които държат на вас, или никой не се интересува от вас? Има ли някой, който да ви насърчава и да ви дава сигурност, или няма такъв човек в живота ви? Това са интересни въпроси, защото рефлектират директно върху нашето ежедневие и душевно състояние. Ние живеем в един свят, в който дори и рекламите изобилстват с обещания за грижа за човека, но същевременно, може би тъкмо нашето време е времето, в което хората се чувстват най-самотни. В шумният 21 век, в който живеем, самотата е като че ли най-големият проблем. В шума на този свят хората се лутат самотни без път и посока и живеят с чувството, че никой не се интересува от тях, че няма кой да им окаже подкрепа, да им даде сигурност. Някои от най-големите постижения в този свят са били осъществени, само защото е имало хора, които се подкрепят, или някой е показал увереност в някого. Ако не е била вярната съпруга на Натаниел Хоторн, София, той никога не би станал известен. Един ден Натаниел се прибрал сломен в къщи, след като го били освободили от работата му. Тогава жена му възкликнала радостно: Най-после ще имаш време да напишеш книгата си. Да – казал мъжът, но от какво ще живеем, докато пиша книгата си? За негово изумление съпругата му отворила едно чекмедже, което било пълно със значително количество пари. Учуден, той я запита: Откъде си взела тези пари? Съпругата му отговорила: Винаги съм знаела, че си гениален, и знаех, че някой ден ще напишеш шедьовър, затова всеки път, когато ми даваше пари за домакинството, отделях малка сума. Сега тук в това чекмедже има достатъчно пари за цяла една година. В резултат на нейната увереност и грижа се появил един от най-големите романи, писан някога, “Алената буква”. Всички ние се нуждаем от увереност, всички ние се нуждаем да знаем, че някой се интересува от нас, всички ние се нуждаем да знаем, че някой ни обича толкова много, че е готов да жертва собственото си добруване и спокойствие, за да ни даде шанс. Аз вярвам, че всеки един човек се нуждае от това, всеки един човек се нуждае да знае, че някой се интересува от него, че някой го обича толкова много, че е готов да даде всичко, за да го спаси. Днешният текст ни говори за Един, Който постъпва по този начин - Някой, Който ни обича и никога не ни оставя – говори ни за това, колко голяма е любовта на Бога.

1. На кого говори Исус Христос? Още в началото на текста можем да различим две групи хора, които се открояват от слушателите на Спасителя, като че ли тези две групи стоят на противоположните полюси: **“А всички бирници и грешници се приближаваха до Него да Го слушат. А фарисеите и книжниците роптаеха и казваха: Този приема грешниците и яде с тях.”** Има две групи – първата са бирниците и грешниците, тези които никой не харесваше и с които никой не искаше да общува. Бирниците – защото събираха данъците и служеха на римската власт, на поробителите;

грешниците – защото имаха явни грехове, признати от цялото общество – говорим за блудниците, крадците, убийците и т.н. Всички в тази група бяха отхвърлени от обществото, никой не ги харесваше, никой не ги обичаше, вероятно хората минаваха на другата страна на пътя, когато ги видеха. Тези, според хората, нямаха шанс да бъдат спасени, нямаха шанс да бъдат при Бога. Другата група беше групата на духовните, на тези, които, пак според хората, бяха близко до Бога: фарисеите – тези, които, изпълнявайки множество правила, се стремяха да бъдат близо до Бога; и книжниците – тези, които познаваха Писанието най-добре. Исус говори на всички хора, но засегнати се чувстват тези две групи, които условно можем да наречем “отхвърлените” и “набожните”. Това е първото, което можем да научим от този пасаж – Бог говори на всички хора, дори и на тези, за които ние, хората, считаме че нямат никакъв шанс пред Бога. Бог не само говори на такива хора, Той *“приема грешниците и яде с тях.”* Дава им най-близкото си общение. Ние, от позицията си на християни, постъпваме с хората, които обществото не приема, по същия начин – отхвърляме ги, считаме, че при хора, които са лоши и грешни, които имат идеали различни от нашите, благовестието не би успяло – и затова дори и не опитваме да им говорим. При Спасителя всички хора имаха и имат шанс. При Бога всяка една врата е отворена. Бог обича всички хора. Бог толкова възлюби този свят, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, но да има вечен живот. Бог не иска да погине нито един човек – нито един, затова търси, за да спаси, всеки един. Бог ни обича и затова Бог ни търси.

2. Притчата. Идеята за търсеция Бог е въплътена в цялата 15 глава на евангелието на Лука. Тя се състои от три притчи (за изгубената овца, за изгубената драхма и за блудния син). Три притчи, но с едно послание. Ние днес ще се спрем само на притчата за изгубената овца. Това е отговорът, който Исус дава на обвиненията за общуване с грешниците. Исус иска да покаже на хората какъв е Бог в действителност – любещ и търсец. Притчата за изгубената овца е съвсем близка до слушателите ежедневна история. Вероятно дори и днес ние можем да видим по полетата на Палестина овчари с техните овце. Често овচারите са и собственици на стадото, хора, които не само искат да припечелят от тази работа, но и са истински загрижени за овцете. Вероятно овচারите познават всяка една овца и овцете ги познават. Когато ти така познаваш стадото си, няма да ти е все едно дали се е загубила една овца; не ти е все едно, въпреки че загубата е само един процент, въпреки че ти си запазил 99 процента от стадото. Боли те, защото си загубил някого, когото познаваш лично. През 1947 година един овчар излиза да пасе стадото си и, точно както и в притчата, загубил едно от животните. Също както и в притчата, овчарят отишъл да търси животното и, докато го търсил, влязъл в една пещера, в която намерил множество глинени съдове. Когато изследователите ги отворили, намерили множество преписи на голяма част от старозаветните книги – най-голямото потвърждение на верността на Писанието до днес. Една интересна история, която показва както и притчата, че ако търсиш загубеното, може да намериш много повече. В притчата има няколко важни аспекта, на които ще се спрем.

2.1. Търсецият Бог. На първо място се говори за Бога, Който търси. Няма никакво съмнение, че в образа на пастира от притчата Исус вижда Бога. Исус се опитва да покаже на своите слушатели и най-вече на книжниците и фарисеите истинския образ на Бога, този, който на много места можем да открием и в Стария завет. Пророк Езекил ни говори за това (34, 12 и 16): *“Както овчарят дири стадото си в деня, когато се намира между разпръснатите си овце, така и аз ще подиря овцете си и ще ги избавя от всички места, където бяха разпръснати в облачния и мрачен ден.”* И още: *“Ще потърся изгубената и ще докарам изгонената, ще превържа ранената и ще подкрепя немощната, но угоените и яките ще погубя; с правосъдие ще ги паса.”*

Образът на справедливия и добър Бог, Който търси да спаси изгубените, е ясно очертан още в Стария завет и с думите си Исус иска да накара книжниците и фарисеите да се опитата да вникнат в онова, което са чели. Бог се интересува от онези, които са загубени, от онези, които са далеч от Него, от онези, които според човешките представи нямат абсолютно никакъв шанс. Бог иска да се спаси всеки един човек, Бог не иска да погине нито един, затова търси. Важно е да запомним това – Бог е търсец, Той не чака пасивно онези, които искат да се спасят, Бог търси хората, които са загубени. Боли Го, когато хората отиват в ада, не Му е все едно. Затова Той не само очаква да отидем при Него, Той не само иска да се спасим, но и предприема активни действия. В нашия свят е пълно с хора, които живеят живота си далеч от Бога, и уверен съм, вместо да ги осъжда, както често правим ние, че са бирници и грешници или че не живеят живота си така, както подобава, Бог ги търси, търси ги, не за да им държи сметка за делата им, а за да ги спаси. Бог не обича греха, Бог ненавижда греха, но обича безкрайно много човека, толкова много че прати Своя Единствен Син на Голготския кръст, за да унищожи там всеки грях, за да премахне там всяка пречка и преграда между човека и Бога. Толкова много ни обича Бог и няма да престане да ни търси, няма да се умори да ни търси. За Бога е важен всеки един човек, за Бога е важна всяка една душа. Ние, хората, сме важни за Бога и Той ще продължава да ни търси.

2.2. Има нещо загубено. Второто, което можем да открием в тази притча е, че не всички овце са спасени. Има такива, които са навън, има такива, които са загубени, има такива, които са изложени на опасността от вълците грабители, има такива, които са далеч от Спасението. Исус говори за хората от този свят. Има такива, които не са намерили спасението. Добре, ще кажете вие, не ни казваш нищо ново, всички знаем, че има толкова много хора, които са далеч от Бога. Има милиарди по света, в България са милиони. Така е, обаче въпросът, който аз си задавам е: съзнаваме ли ние християните този факт или само го знаем. Защото разликата между това да знаеш нещо и да го осъзнаеш е огромна. Ние знаем, че има много хора, които не са спасени, но от живота ни и от действията ни никак не е видно това. Ние живеем, сякаш ни е абсолютно безразлично какво се случва с хората, които са далеч от Бога, нещо, което по никакъв начин не се връзва с образа на търсецкия Бог. Ако Бог е търсец и ако ние сме негови деца, ако искаме и ние да сме като Него, трябва да правим същото, да търсим хората, които са далеч от Него и да ги водим при Него. **“Понеже Човешкият Син дойде да потърси и да спаси погиналото.”** (Лука 19, 10) Бог иска да намери загубеното. Ние трябва да запомним това – в този свят има много хора, които са далеч от Спасителя, които дори и не знаят за Него. Ако ние искаме да сме истински последователи на Бога, трябва да живеем с ясното съзнание за този факт и в молитва и с действие да се опитаме да направим нещо.

2.3. Бог намира загубеното. Има надежда и тази надежда се казва Исус Христос. Следващото ясно послание в притчата е, че пастирът не само търси изгубилата се овца, но и я намира. За да сме ясни, Бог не изоставя другите. Исус иска ясно да покаже на своите слушатели силата на копнежа. Бог не само търси загубеното и погиналото, Бог го намира. Когато Бог отива при грешника, когато Бог отиде при онези, които са пропаднали, Бог не отива там с мотивацията да отчете дейност – ето виждате ли, аз отидох и не се получи. Бог отива при изгубените, за да ги намери. Бог не отива, за да търси, Той отива, за да намери. Има огромна разлика между двете. Бог отива, за да намери. Бог иска всеки един човек да се спаси, Бог иска всеки един да бъде с Него, затова има голям копнеж – Бог иска всеки един човек не просто да бъде търсен, а да бъде намерен. Помислете за това как вие отивате при хората и дали изобщо отивате. Молите ли се достатъчно, търсите ли и намирате ли. Искате ли нови хора и души да бъдат

намерени за Спасението и Спасителя? Бог очаква да сме активни, да се молим, да търсим и да намираме. Тогава Той ще бъде с нас, Той ще ни учи какво да предприемаме, какво да казваме, какво да вършим (Йоан 14, 26): **“А Утешителят, Светият Дух, Когото Отец ще изпрати в Мое име, Той ще ви научи на всичко и ще ви напомни всичко, което съм ви казал.”** Светият Дух ще ни научи, ако ние имаме смелост и положим всяко усилие. Бог иска и ние да търсим хората, както Той ни е намерил, да копнеем за тяхното спасение, както Той е копнял за нашето, да оставим настрана многото си “важни” дела и да отидем да свидетелстваме, за да търсим и да намерим тези, които са далеч от Него. Бог ни обещава, че когато направим това, не само ще вършим Божията воля, но и ще имаме голяма радост.

2.4. Има радост. Когато един човек бъде намерен, има голяма радост, когато някой се спаси и бъде върнат при Бога: **“И като я намери, вдига я на рамената си радостен. И като си дойде у дома, свиква приятелите и съседите си и им казва: Радвайте се с мене, че си намерих изгубената овца. Казвам ви, че също така ще има повече радост на небето за един грешник, който се кае, отколкото за деветдесет и девет праведници, които нямат нужда от покаяние.”** Не е ли забележително, че цели три стиха от седемте на притчата се занимават с радостта? Това идва да ни каже, че радостта е голяма, много голяма. И тази радост е навсякъде – на земята и небето. Текстът ни показва кога Бог се радва, как Бог се радва, колко Бог се радва. Няма по-голяма радост за Бога от това да се спасяват хора, които са далеч от Него. Изпитвали ли сте такава радост? Имали ли сте възможност да се радвате по този начин? Няма и не може да има по-голяма радост от тази – хора да се спасяват. Ако вие виждате това и съзнавате, че разликата е вечността, радостта ви ще е голяма. Исус иска да ни насърчи да се радваме с истинска радост – радост не за дребните ежедневни неща, не за удоволствията от живота, а за това, че някой е намерил вечността. Нека това да е нашата радост – тя е много по-трайна от всичко друго – може да продължи цяла вечност.

3. Какво означава тази притча за нас. И все пак, каква е практическата насоченост на тази притча за всеки един от нас? Според мен тя има за цел да ни помогне да разберем какъв е Бог, какво е важно за нас и да ни помогне да станем по-действени и живи християни, които живеят целенасочен християнски живот. Ние трябва да сме смели да мечтаем и да вършим Божията воля. Да сме смели да копнеем за спасението на всеки един човек, независимо как изглежда в очите на обществото или хората, независимо дали е грешник или праведник; както Бог копнее за спасението на всеки един човек, и ние трябва да копнеем по същия начин. Трябва да сме готови не само да търсим, но и да намираме, не само да опитваме, но и да успяваме, а Светият Дух ще ни научи на всичко, което е необходимо. Бог ще ни даде успех и радост в това нови хора да идват при Него. Не се изкушавайте да се залъгвате в радостта си за дребни ежедневни неща, радвайте се с голямата радост за спечелените за вечността. Нека Бог да ни дава сили да Му бъдем верни, смелост и вяност да Му служим, вяра, че ще успеем да достигаме онези, за които този свят е загубил надежда. Бог иска да се спаси всеки един човек. Той е добрият пастир. Нека да се молим Той да ни даде сила и вяност да Му служим, болка за тези, които са изгубени, за да можем да променим този свят за Негова слава. Амин.